

phen. — Jeg bør dog ikke lade det staae hen som noget Afgjort, at denne Paragraph skulde paalægge Regjeringen den Forpligtelse, at fremlægge et vist Lovforslag til den i Paragraphen fastsatte Tid. Jeg mener, at Regjeringen vil opfylde den den paahvilende Forpligtelse, dersom den tager alle disse Spørgsmaal under Overveielse og samler alle Oplysninger i saa Henseende. Bliver Udfalbet af disse Betragtninger, at Regjeringen ikke finder Anledning til at forelægge noget Lovforslag, skønner jeg ikke, at Bestemmelsen i den omhandlede Paragraph kan tvinge Regjeringen hertil. Der paahviler Regjeringen Forpligtelse til at gennemgaae Sagen, og hvis altsaa et Medlem enten af Folkethinget eller af Landstinget indbragte et Lovforslag i saa Henseende, da vilde jo Regjeringens hele Overveielse kunne knytte sig dertil, idet Regjeringen da vilde kunne meddele Rigsdagen, at den havde overveiet Sagen og af de og de Grunde var kommen til det Resultat, at den ikke havde fundet Anledning til at fremlægge noget Lovforslag. Det vilde jo være ganske besynderligt, om Regjeringen skulde være forpligtet til at fremlægge et Lovforslag, selv om det blev ganske det samme som det, der nu vedtages, og uagtet den meente, at Loven vedblev at gjælde, indtil den forandrede ved Lov; det vilde være en ganske egen Form. Men naar Bestemmelsen i denne Paragraph nødvendigviis maa forstaaes saaledes, kan man da ikke sige, at den er overflødig? I saa Henseende maa jeg bemærke, at man fra Ministeriets Side med Hensyn til den Lønningslov, der blev vedtagen om Personalet i Ministerierne, fandt sig beroliget ved denne Paragraph. Man troede, at da de Bestemmelser, der bleve vedtagne, kunde ønskes anderledes i mange Henseender, var det godt, at Loven inden en vis Tid blev Gjenstand for fornøjet Undersøgelse og at altsaa denne Paragraph indeholdt en Opfordring for Regjeringen til at fremkomme med Forslag til de Forandringer, den maatte ansee for ønskelige. Under den Overveielse, der i selve Ministeriet fandt Sted om, hvorvidt det var tilraadeligt at gaae ind paa det Lovforslag, der ifjor gik igennem Rigsdagen, blev det stærkt fremhævet,

at det havde været ønskeligt, om der var bleven sat en tidligere Termin for denne Revision. Dette er imidlertid ikke den eneste Betydning Paragraphen har; den har ogsaa en anden. Efter hele vor Maade at opfatte Lønningsbestemmelser paa for Embedsmænd, hvad enten de blive vedtagne i særlige Love eller ved Bestemmelser i Finantsloven, hvorigjennem der jo er kommen mange Lønningsbestemmelser frem, hvad enten Lønningsbestemmelser gives paa den ene eller paa den anden Maade, antages det jo, at den Embedsmand, der sidder i Embedet, har Krav paa at beholde, hvad han har, saaledes at Lovgivningen ikke tager Noget fra ham. Jeg anseer det imidlertid for Noget, der ialtsald ikke er lidet tvivlsomt, om ikke ligeoverfor Embedsstanden den lovgivende Magt har forbeholdt sig gennem Revisionen at forandre de engang satte Lønningsbestemmelser, saaledes at de enkelte Embedsmænd ikke kunde gjøre noget Krav, om der gennem Lovgivningen blev fastsat forandrede Bestemmelser. Det troer jeg ogsaa egentlig er den første Anledning til, at Paragraphen blev ført igjennem; man havde Ængsteligbed ved — det var dengang med Hensyn til Universitetet — om virkelig Universitetets Midler vilde være tilstrækkelige til at udrede de derpaa hvilende Lønninger. Hvad den samme ærede Rigsdagsmand og den ærede Secretair (Drejer) bemærkede med Hensyn til § 3, stemmer overens med mine Ønsker. Jeg skal dog henstille, hvorvidt der er Anledning til at gjøre Forandring. Forsaavidt der er Spørgsmaal om § 25, er det jo aabenbart, at der er ingen af de Embedsmænd, der lønnes ved § 25, som har noget Krav paa at faae deres Lønning udbetalt gennem Sæd. Summen stilles med det Beløb, der fremkommer ved Sædtillægget, til Regjeringens Raadighed. Den kan anvende det til at give maaskee større, maaskee mindre, maaskee slet intet Sædtillæg. Det er jo Meningen, at man har søgt gennem disse runde Summer at give Administrationen friere Haand over mange Lønningsforhold, at den kunde passere det efter de i hvert Tilfælde stedfindende Forhold. Der er altsaa ingen Embedsmand, der kan udlede nogenformhelt Berettigelse af Bestemmelsen om Sædtillæg i